

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

Sect. 1. Sententia adversaria ponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

Quæst. I. Quid sit Vnitas numerica. 279

cuius sit, & ad quod sequatur, sed non sequitur ad ens ut sic: ergo sequitur ad tale ens, id est singulare: ergo non constituitur singulare per incommunicabilitatem.

³⁰ Dices ordinem superioris, & inferioris debere conformari in his, quæ sunt in superiori, & contrahuntur ad inferius; non in his, quæ non sunt in superiori, & quæ sunt opposita privativa his quæ in superiori sunt, v. g. incommunicabilitas.

³¹ Contra, quia in inferiori non solum sunt eodem ordine ac in superiori prædicata positiva, sed etiam eodem ordine est negatio in inferiori quo erat forma negata in superiori, nam v. g. quia prius est in homine ut sic realitas, quam risibilitas, & si supernaturaliter tolleretur in Petro risibilitas quæ concipitur in homine, ut sic, privatio risibilitatis non esset prius in Petro, quam rationalitas, imo necessario esset posterius, quia privatio regulatur, & est eodem ordine in subiecto, quo erat forma in superiori, quia semper privatio ubique est, mensuratur cum forma, cuius privatio est, & negatio cum forma quam negat, scilicet cum forma, quæ per impossibile deberet esse in illo subiecto, in cœlo enim prius est negatio hominis, quia est ex vi suæ essentiae, quam negatio coloris cerulei, vel albi, licet veritas forma impossibilis est cœlo, quia per impossibile prius esset homo cœlum, quam albus homo: ergo prius debet esse in cœlo negatio hominis, quam negatio albedinis, clarius hoc convincitur, quia prius datur in homine esse animal rationale, quam esse speciei in Petro prius datur esse tale animal, quam esse inferius subiectibile speciei, & quam negatio essendi superius, & negatio essendi speciei propter eandem rationem dictam, sed in superiori prius est esse ens indivisum in se, quam esse communicabile: ergo prius est in singulari ente esse tale ens indivisum in sua entitate singulari, quam incommunicabilitas, siquidem incommunicabilitas, quæ est negatio communicabilitatis debet in ordine essendi in inferiori totaliter regulari cum modo essendi in superiori formæ positivæ communicabilitatis.

³² Tandem probatur hoc omnibus argumentis, quibus nostra conclusio probata manet *disput. 3. quæst. vbi* interrogatur quæ sit hæc negatio, præcipue a §. *Confirmatur, quia eo modo est*, & c. usque ad finem.

SECTIO ULTIMA.

Solvuntur Argumenta.

³³ Ad locum Arist. Respondetur nihil contra nos ibi dixisse Philosophum, nam de singulari tantum dicit esse vnum numero, & cum vnitas in sententia Arist. posita sit in indivisione in se etiam talis vnitas, scilicet numerica consistit in indivisione in entitate numerica, ibi enim nihil dicit, nec mentionem facit communicabilitatis, imo ex eodem loco colligitur vnitatem numericam non constitui tali negatione, quæ ab adversarijs ponitur, nam sicut ex eo quod universale constituitur communicabilitate ad multa, & ideo Aristoteles ibi universale esse in his dicit, id est incommunicabile ad multa, sic similiter diceret singulare esse incommunicabile, vel non in his, qui nihil dixit de hac incommunicabilitate, sed tantum esse vnum numero: ergo

ex sententia Aristotelis vnum numero non constituitur per incommunicabilitatem, sed constituitur per illam rationem formalem per quam constituitur vnum ut sic, & vnum essentiale contractam tamen.

Ad exemplum adductum negamus vnitatem humanitatis esse communem secundum se, & metaphysice pure realiter sumptam, sic enim solum continet vnitatem formalem, & essentialem, & ideo dixit Divus Thomas humanitatem secundum se, nec esse vnam vniversaliter, nec plures, id est, nec essentialiter includere individuationem, nec includere communitatem, sed tantum prædicata essentialia, ut negationem divisionis in illis.

Ad ultimam partem etiam negamus humanitatem Christi esse singularem realiter, quia est incommunicabilis, sed quia constituitur per ultimo detractam, & aromam differentiam positivam, in qua secundum ultimum, & expressum conceptum illius nulla datur convenientia à parte rei cum alio, & hæc vocatur à Scoto hæc ceitas, de qua dicemus nunc, nec humanitas Christi, dicitur vna numero, & singularis, quia est indivisibilis in multa, sed quia est indivisa in illo esse constituto per ultimam differentiam hæc ceitatis.

Ad confirmationem respondetur distinguendo illam primo intentionaliter, & realiter nego, de quo nunc querimus; secundo intentionaliter concedo, & ut est oppositum, & inferius vniversalis, & in hoc sensu non est maior ratio in vniversalis, quam in singulari, ac proinde in hac ratione datur proportio; in vnitate autem reali minime, quia vniversale ut communicabile est ens rationis.

Ad secundum respondetur distinguendo; opponuntur prima intentionaliter, nego; secundo intentionaliter, concedo; & sic eo modo, quo opponuntur, constituantur per secundas intentiones communicabilitatis; cum autem secundo intentionaliter non opponantur, ideo singulare non constituitur per incommunicabilitatem, quia incommunicabilitas ens rationis est, & ens reale ut est vnum numero in esse vnus numero non potest constitui per ens rationis.

QVÆSTIO II.

Verum collectio accidentium sit principium individuationis?

SECTIO I.

Sententia Adversaria ponitur.

PRIMA sententia, quam refert Scotus in 2. dist. 3. q. 3. asserit principium individuationis esse collectionem omnium accidentium, quæ invenitur in quolibet individuo.

Probatur primo ex Porphyrio capite de Specie, ita definiente individuum substantiale individuum est, cuius collectio proprietatum, quæ in vno reperitur, in alio reperiri non potest: ergo collectio accidentium est principium individuationis.

tionis: probatur consequentia; illud est principium individuationis, per quod vnum individuum distinguitur ab alio; sed ex Porphyrio vnum individuum distinguitur ab alio per collectionem accidentium: ergo collectio accidentium est principium individuationis.

40 Secundo ex Sancto Ceberino Boëcio explicante ipsum Porphyrium, qui sic ait: Plures sunt, de quibus species prædicatur, non substantiæ diversitate, sed accidentium multitudine, & de Trinit. asserit, in numero differentiam, accidentium varietas facit: ergo ex Sancto Ceberino cum distinctio individualis sumatur à collectione accidentium, ipsa erit principium individuationis.

41 Tertio, vel individua substantialia eiusdem speciei differunt essentialiter, vel accidentaliter; sed non essentialiter: ergo accidentaliter: ergo individuatō est accidens. Probatur minor, primo quia species non contraheret actu totam quidditatem individui: sed hoc est falsum: ergo individua non distinguuntur essentialiter. Minor est evidens, quia species prædicatur in quid complete: sed ideo prædicatur in quid complete à distinctione generis, quia species continet totam essentiam rei actualiter, & genus solum partem: ergo, &c. probatur maior; id per quod vnum individuum distinguitur ab alio, non continetur actualiter in ipsa specie: ergo si individua distinguerentur essentialiter, species non contineret actu totam essentiam rei. Probatur consequentia, id continet actu totam essentiam rei, quod continet id, per quod essentialiter distinguitur; sed species non continet actu id per quod vnum individuum essentialiter distinguitur ab alio: ergo species non contineret actu totam essentiam individui; probatur minor, species non continet actu differentiam individualem; sed vnum individuum distinguitur essentialiter ab aliquo per differentiam individua-lem: ergo species non continet essentialiter id, per quod vnum individuum essentialiter distinguitur ab alio. Secundo probatur eadem minor principalis, species infima non potest dividi per differentias essentielles; sed si vnum individuum essentialiter distingueretur ab alio, species infima divideretur per differentias essentielles: ergo vnum individuum non distinguitur essentialiter ab alio; tunc sic: ergo distinguitur accidentaliter: ergo individuatō est accidentalis. Patet ultima consequentia; id per quod vnum ens distinguitur ab alio accidentaliter, est accidentale; sed vnum individuum distinguitur ab alio accidentaliter per individuationem: ergo individuatō est accidentalis.

42 Quarto sequeretur quod Petrus, & Paulus, substantialiter, & individualiter essent primo diversi; sed hoc implicat: ergo, &c. Probatur minor, si Petrus, & Paulus essent primo diversi, ratio substantiæ non diceretur univoce de illis; sed hoc implicat: ergo, &c. Probatur maior, de primo diversis nihil dicitur univoce: ergo, &c.

SECTIO II.

Nostra sententia ponitur.

43 Conclusio: principium individuationis intrinsecum non potest esse collectio omnium

accidentium; est communis Doctorum sententia, in qua conveniunt etiam Thomistæ nobiscum.

Probatur primo, si collectio omnium proprietatum esset principium intrinsecum individuationis, mutata collectione, mutaretur individuum; sed hoc est falsum: ergo collectio proprietatum, vel accidentium non est principium intrinsecum individuationis: maior est evidens, quia mutata forma, vel constitutiva intrinsece, necessario mutatur effectus formalis, vel constitutum: probatur minor, in Resurrectione Christi Domini fuit mutata collectio accidentium; sed non fuit mutatum individuum substantiale: ergo mutata collectione accidentium non mutatur individuum substantiale substantialiter: maior est certissima in nostra fide, ut optime probat eximius Doctor Thom. 2. in 3. p. disp. 48. sect. 1. quia Corpus Christi Domini fuit ornatum varijs donis, & qualitatibus supernaturalibus, præsertim illis quatuor, quæ ab omnibus Catholicis agnoscuntur, claritate scilicet, impassibilitate, agilitate, & corporis subtilitate, quod etiam conveniet alijs corporibus iustorum in die ultimæ resurrectionis: ergo tunc mutabitur collectio accidentium; minor non est minus certa, quia Christus Dominus idem fuit individuum, quod fuit mortuus in Cruce, & quod postea resurrexit; de alijs etiam hominibus est in fide certum, quod resurgunt eadem individua, quæ mortua fuerant; quod probatur ex illo Job. 19. [Scio enim quod Redemptor meus vivit, & in novissimo die de terra surrecturus sum, & rursum circumdabor pelle mea, & in carne mea videbo Deum meum, quem visurus sum ego ipse, & oculi mei conspiciuntur sunt, & non alius;] quod confirmat Concilium secundum Toletanum, in confessione fidei, super illa verba Christi Domini, Luca 24. Palpate, & videte quia spiritus carnis, & ossa non habet, sicut me videtis habere: hoc ergo exemplo capitis nostri resurrectionem carnis omnium mortuorum, neque in aërea, vel qualibet alia carne, ut quidam delirant, resurrecturos nos credimus; sed in ista, qua vivimus, movemur, & sumus: ergo in resurrectione erit idem individuum; sed tunc non datur eadem collectio accidentium: ergo collectio accidentium non est principium intrinsecum individuationis.

Secundo individuum ut individuum, est quid substantiale: ergo collectio accidentium non est principium intrinsecum individuationis. Antecedens est evidens; quia individuum est prima substantia, quam Aristoteles vocat maximam substantiam, imò à parte rei non dantur substantiæ, nisi individua, & ratione illarum secundæ substantiæ, substantiæ sunt; consequentia est evidens, quia omne illud, quod intrinsece constituitur accidentibus est quid accidentale, seu ens per accidens; sed individuum, v. g. Petrus nec est per accidens ens, nec accidentale: ergo non potest constitui intrinsece in ratione individui per collectionem accidentium. Maior est certissima, & constat ex dictis, & infra dicendis, & licet aliqui asserant, compositum ex substantia, & accidentibus esse ens per se, nihilominus nemo dixit, illud esse ens per se substantiale, & poni per se in prædicamento substantiæ; sed individuum ut individuum est, ponitur per se in prædicamento substantiæ; ergo individuum ut individuum